

c. 8. p. 14. sq. καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. Equidem δεῖ delendum cenſeo; reddit enim orationem hiulcam, quum γενέσθαι commode, immo rectius, ab antecedente οὐδεὶς ὁ κωλύσων pendeat, et intellectu sit difficile, cur Lucianus ipse suam orationem tam impedire voluerit; neque enim inest aut elegantia aut emphasis. — c. 10. initio: Ἐτι κακῆϊνο εἰπεῖν ἄξιον. Non male, sed nec inepte, immo seriei orationis conuenientius scriberetur εἶτα κακῆϊνο. praecedit enim capite 9. πρῶτον μὲν, ad quod εἶτα commodius refertur, quam ἔτι. c. 11. vid. Ind. v. παρὰ. — c. 16. ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ κομιδῇ πεζόν. Offendit me illud ἐν γραφῇ, quod non solum superuacaneum est, sed, ut opinor, orationem impedit. Grammaticus vero hac vocula accuratius definire poterat illud συναγαγὼν, sc. ἐν γραφῇ, nec oritur κακοφωνία, nam ον et ων diuersam pronunciationem postulant. — c. 17. pag. 30. med. συνηρώτητο αὐτῶ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ etc. Malo iam punctum poni post προοίμιον, et τὸ τῆς κολακείας sumi pro ἡ κολακεία. Ita certe Gesnerus accepit, vertit enim: *Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae etc.* c. 21. pag. 36. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Locum hunc in nota et indice (vid. Ἰσημι.) varie studui explicare; sed parum profecisse ipse mihi videor. Illud διὰ τῆς ἐβδόμης vertunt: *per hebdomada*, aut: *per septem*